

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

V. M.

zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
se sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému

Komise pro rozhodování ve věci pobytu cizinců
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 8. 2017 č. j. MV-82296-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I.
Základ sporu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „OAM“) ze dne 13. 4. 2017 č. j. OAM-35009-19/DP-2015, jímž byla podle § 44a odst. 3 s odkazem na § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „ZPC“) zamítnuta její žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě podaná podle § 44a téhož zákona, a prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
2. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplynulo, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobkyně bylo zjištění v průběhu správního řízení, že žalobkyně pracovala minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení, a ani z úřední činnosti OAM není známo, že by disponovala zaměstnaneckou či modrou kartou. Z toho je zřejmé, že pracovala pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. (dále též „společnost“) neoprávněně. Takovou skutečnost ve vztahu k posouzení všech individuálních skutkových okolností případu posoudil správní orgán I. stupně jako jinou závažnou překážku pobytu žalobkyně na území a její žádost ze dne 15. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast právnické osoby podle § 44a zákona o pobytu cizinců (dále též „žádost“) zamítl. Žalovaná jeho právnímu posouzení zjištěného skutkového stavu plně přisvědčila, vypořádala se s odvolacími námitkami žalobkyně, která namítala četná porušení ustanovení správního řádu včetně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí a nezákonnosti postupu správního orgánu I. stupně podle § 56 odst. 1 písm. j) a § 174a téhož zákona.

II.
Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

3. Žalobkyně v podané žalobě, obdobně jako v odvolání, namítala nezákonnost postupu správního orgánu pro rozpor s ust. § 56 odst. 1 písm. j) ZPC s tím, že jsou v něm zakotveny dvě skutkové podstaty, které nejsou svým obsahem totožné a jejich intenzita v souvislosti s veřejným zájmem je obdobná nebo srovnatelná. Tyto zájmy musí být nejenom jasně definované a přezkoumatelné, ale musí přesahovat podstatným způsobem individuální hledisko cizince. Uvedené ustanovení nemůže a nesmí sloužit jakémukoliv správnímu orgánu k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro zamítnutí či zrušení nebo neprodloužení míst cizinců. Měla za to, že závažná překážka pobytu cizince musí být, co do intenzity závažná, přičemž správní orgán musí rozhodovat na základě stavu, který je zde v době vydání rozhodnutí. Žalobkyně tvrdila, že správní orgán postupoval v rozporu s ust. § 3 správního řádu, neboť ve věci nebylo zjištěno, zda žalobkyně skutečně vykonávala závislou práci nebo se pouze řídila poučením správního orgánu, které špatně pochopila. Dále nebylo zjištěno, jak dlouho účastník údajnou závislou činnost vykonával a konečně, což považuje za nejdůležitější, nebylo zjištěno, zda žalobkyně v době rozhodování správního orgánu fungovala jako jednatel společnosti nebo se věnovala zaměstnaneckému poměru. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil stav věci ve smyslu § 3 správního řádu, není ani jisté, zda je zde skutečně dána závažná překážka pobytu účastníka na území a zda tato dosahuje takové intenzity, aby byla srovnatelná

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

s narušením veřejného pořádku. Podle žalobkyně správní orgán selektivně přihlédl pouze k podkladům svědčícím v její neprospěch, podklady svědčícími pro vyhovění žádosti se nezabýval (účastníkovou žádost měla všechny zákonem předpokládané náležitosti), ani žalobkyni nevyslechl, což by bylo vzhledem okolnostem případu žádoucí.

4. V dalším žalobním bodu tvrdila nedostatečné posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí dle § 174a zákona o pobytu cizinců s tím, že tam uvedený výčet představuje minimální množinu faktorů, jež ovlivňují přiměřenost správního rozhodnutí, přičemž je správní orgán povinen zvážit zejména vyjmenované faktory, tedy se musí vypořádat se vším. Pokud tedy žalobkyně v odvolání namítala nedostatečnost posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí, měla samozřejmě na mysli nedostatečné posouzení veškerých v ustanovení uvedených kategorií, v jejichž rámci má správní orgán povinnost hodnotit přiměřenost dopadu rozhodnutí. Odvolací námitka je jasná, směřující k napadení nedostatečného posouzení jednotlivých kategorií. Za situace, kdy je správní orgán povinen postupovat podle § 3 správního řádu je jeho povinností, aby se minimálně pokusil o to, že žalobkyni buďto vyslechně k problematice faktorů uvedených v § 174a ZPC nebo ji jakýmkoli jiným způsobem vyzve k tomu, aby se k předmětné problematice vyjádřila, případně uvedené náležitosti zjistil sám jiným způsobem. Pokud však rozhodnutí žalovaného obsahuje nedostatečnou úvahu, jedná se o porušení nejen ustanovením § 174a ZPC, ale také § 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že se žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí s nepřiměřeností nevypořádala, jednal také v rozporu s § 68 odst. 3 téhož zákona.
5. Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. V písemném vyjádření k žalobě se žalovaná ztotožnila se závěry předchozích rozhodnutí, na jejichž obsah odkázala, s tím, že ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti, uváděné žalobkyní v žalobních bodech, žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost žalobou napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

III.

Posouzení žaloby

6. Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl městský soud bez nařízení jednání, neboť žalovaný se k možnosti takového postupu ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřil; žalobkyně nejprve takový postup odmítla, na opakovaný dotaz soudu zasláný v souvislosti s omezujícími opatřeními přijatými v důsledku epidemiologické krize, ale s tímto postupem vyjádřila souhlas.
8. Podstatou první žalobní námítky je posouzení, zda je výkon závislé činnosti žalobkyně pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení jinou závažnou překážkou ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, či nikoli. Soud uvádí, že se obdobnou žádostí syna žalobkyně již zabýval, a to v řízení vedeném pod sp. zn. 9 A 158/2017, a jelikož se jedná o v podstatě stejné okolnosti, nemá důvod se odchýlit od závěrů uvedených v rozsudku vydaném v této věci dne 29. května 2019, pod č.j. 9A 158/2017-42.

9. Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav. Soud proto z obsahu spisového materiálu a odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jen ověřil, že žalobkyně pobývala na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě s platností od 4. 12. 2013 do 3. 12. 2015. Žádostí ze dne 15. 10. 2015 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě požádala žalobkyně podle § 44a zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby platnosti tohoto povolení, přičemž k žádosti připojila potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vydané společností za funkci jednatele pro žalobkyni za období červenec až září 2015. Na základě výzvy pak do spisu doložila pracovní smlouvu uzavřenou dne 30. 12. 2014 na pozici všeobecný technickoadministrativní pracovník a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za pozici všeobecný technickoadministrativní pracovník za období červenec 2015 až leden 2016, včetně přehledu mezd. Proto správní orgán prvního stupně učinil podle § 3 správního řádu dne 1. 2. 2016 dotaz na Pražskou správu sociálního zabezpečení (dále též „PSSZ“) ohledně registrace žalobkyně a požádal Úřad práce České republiky, Krajskou pobočku pro hl. m. Prahu (dále též „Úřad práce“) o sdělení, zda žalobkyně disponuje platným povolením k zaměstnání u společnosti a zda jím disponovala v období od července 2015 do ledna 2016, neboť za toto období dokládá příjem ze zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Dne 12. 4. 2016 bylo prvoinstančnímu správnímu orgánu doručeno sdělení Úřadu práce o tom, že žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro společnost MIHAJLOVSKI s.r.o. Dne 11. 10. 2016 obdržel OAM rozhodnutí o povolení k zaměstnání vydané pro žalobkyni u společnosti Mihajlovski na období od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017.
10. Soud předně uvádí, že má za to, že žalobou napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, neboť je z něj zřejmé, jaký skutkový stav žalovaná posuzovala a z jakých právních ustanovení vycházela ve svém závěru, že je třeba právnímu posouzení daného skutkového stavu správním orgánem I. stupně přisvědčit. Žalovaná se rovněž velmi podrobně a věcně vypořádala s jednotlivými odvolacími námitkami, které svým obsahem odpovídají žalobním bodům a samotná skutečnost, že žalobkyně s jejím právním posouzením nesouhlasí, nemůže zadat příčinu pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, ovšem ani pro nezákonnost, jak bude uvedeno dále.
11. Soud na tomto místě přisvědčuje žalobci, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona zahrnuje skutkové podstaty, pro které nelze dlouhodobý pobyt cizinci udělit, resp. mu jej ve spojení s § 44a odst. 3, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b) prodloužit (skutečnost, že byla zjištěna okolnost, která činí pobyt cizince na území v rozporu se zájmy České republiky nebo byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území), kdy tato intenzita zjištěných okolností je obdobná a přesahující individuální hledisko cizince. Soud v této souvislosti odmítá, že by správní orgán užil daného ustanovení k vytváření vlastních nepřezkoumatelných a neoprávněných důvodů pro neprodloužení dlouhodobého pobytu žalobkyně za situace, kdy bylo v průběhu řízení o žádosti zjištěno, že žalobkyně v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání-účast právnické osobě podle § 44a zákona (od 4. 12. 2013 do 3. 12. 2015) vykonávala na území ČR závislou práci bez platného pracovního povolení nejméně v době od července 2015 do ledna 2016. Takové zjištění vedlo správní orgány obou stupňů právem k zamítnutí žádosti žalobkyně, a to právě na základě stavu, který existoval v době vydání rozhodnutí. Podle shora zrekapitulovaného skutkového stavu žalobkyně totiž k žádosti podané dne 15. 10. 2015 doložila potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti vydané společností za funkci jednatele

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pro žalobkyni za období červenec 2015 až září 2015, dále zápis z jednání valné hromady společnosti ze dne 30. 12. 2014, na které byla schválena pracovní smlouva pro žalobkyni na pozici všeobecný technickoadministrativní pracovník, a rovněž pracovní smlouvu, uzavřenou téhož dne mezi žalobkyní a společností na stejné pracovní zařazení. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani na výzvu správního orgánu ze dne 1. 2. 2016 platnou smlouvu o výkonu funkce jednatele (mandátní smlouvu), zakládající právní nárok na mzdu, uvedenou v jí doložených potvrzeních o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele za období červenec až září 2015 s výhradou dalších dokladů nepředložila, správní orgán I. stupně správně usoudil, že žalobkyně pracuje (pracovala) pro společnost rovněž jako zaměstnanec v pracovně právním poměru, a to minimálně od roku 2015. Za daného skutkového stavu byl v souladu s ust. § 3 správního řádu postup odboru azylové a migrační politiky, který učinil dotaz na PSSZ a Úřad práce, zda žalobkyně disponuje platným povolení k zaměstnání u dané společnosti a zda jím disponovala v období od července 2015 do ledna 2016. Je pravdou, že dne 4. 3. 2016 sdělila PSSZ, že je žalobkyně vedena jako jednatelka společnosti od 5. 10. 2012 dosud, v projednávané věci je však podstatné, že dne 12. 4. 2016 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení Úřadu práce o tom, že žalobkyni nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání pro společnost Mihajlovski s.r.o. Z toho je zřejmé, že žalobkyně nejméně v období od července 2015 do ledna 2016 (tedy v období, za které k výzvě žalobkyně předložila potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za výkon práce všeobecný technickoadministrativní pracovník) vykonávala závislou práci bez povolení Úřadu práce.

12. Soud má ve shodě se správním orgánem I. stupně a žalovanou za to, že výkon práce v pracovně právním poměru (závislá práce) bez povolení Úřadu práce, které je pro takovou pracovní činnost zákonem požadováno, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 a písm. j) zákona o pobytu cizinců (obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ve věci č. j. 11 A 168/2017-47 ze dne 11. 12. 2017).
13. Za rozporné s obsahem spisového materiálu a odůvodněním rozhodnutí správních orgánů obou stupňů soud proto považuje tvrzení žalobkyně, že ve věci nebylo zjištěno, zda žalobkyně skutečně vykonávala závislou práci, neboť opak je pravdou. Sama žalobkyně totiž výkon závislé práce s pracovním zařazením všeobecný technickoadministrativní pracovník za období červenec 2015 – leden 2016 k výzvě správního orgánu doložila, jak bylo uvedeno shora. Tvrzení žalobkyně o tom, že se řídila poučením správního orgánu, které špatně pochopila, soud považuje za účelové, neboť výzva správního orgánu ze dne 1. 2. 2016 je jednoznačná, určitá a srozumitelná. V této souvislosti nelze přehlédnout, že žalobkyně při podání žádosti dne 15. 10. 2015, tedy ještě před tím, než byla vyzvána správním orgánem k jejímu doplnění, předložila zápis z jednání valné hromady citované společnosti ze dne 30. 12. 2014, na které byla schválena mj. i pracovní smlouva pro žalobkyni na pozici všeobecný technickoadministrativní pracovník, a předložila i pracovní smlouvu uzavřenou dne 30. 12. 2014 na toto pracovní zařazení mezi žalobkyní a společností. Uvedené odpovídá i na námitku žalobkyně, že nebylo zjištěno, zda v době rozhodování správního orgánu působila jako jednatelka společnosti nebo se věnovala zaměstnaneckému poměru, neboť podstatným pro závěr správních orgánů o nevyhovění žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - účasti v právnické osobě podle § 44a zákona bylo zjištění jiné závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) téhož zákona, jímž je výkon práce žalobkyně na území České republiky minimálně od července 2015 do ledna 2016 bez platného pracovního povolení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

14. V dané věci se jedná o závažnou překážku pobytu žalobkyně na území, neboť žalobkyně de facto vykonávala nelegální práci, tedy se dopustila jednání, které naplňuje znaky porušování právních předpisů České republiky nebo jejich obcházení, i když zákon v ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) takto přímo předmětné jednání žalobkyně nedefinuje. Nelze ani přehlédnout, že se žalovaná výkladem pojmu jiné závažné překážky pobytu věnuje v odůvodnění svého rozhodnutí (strana 5 až 7), když zcela opodstatněně uvádí, že základní veřejný zájem České republiky je zájem, aby byly dodržovány její zákony, jakož i jiné právní předpisy nebo zákony, jimiž je Česká republika vázána, stejně tak, aby právní normy, v nich obsažené, nebyly ze strany subjektu práva obcházeny. Za relevantní soud považuje i poukaz žalované na ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, kdy uvedla, že je v souladu s veřejným zájem, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří plní účel povoleného pobytového oprávnění s ohledem na skutečnost, že neexistuje právo cizince na pobyt na území České republiky, neboť takové právo náleží podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod pouze občanům České republiky.
15. Soud tak ve shodě se žalovanou dospěl k závěru, že zjištěná okolnost, jíž je výkon zaměstnání bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, je jinou závažnou překážkou pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a je přitom nevýznamné, že žalobkyně v průběhu správního řízení povolení Úřadu práce k zaměstnání doložila. Jednalo se totiž o povolení k zaměstnání s platností od 5. 10. 2016 do 31. 7. 2017, tedy až na dobu, když jí již povolení k dlouhodobému pobytu, jehož prodloužení se žádostí domáhala, uplynulo (3. 12. 2015). Nelze ani přehlédnout, že od 30. 12. 2014, kdy byla podle dokladů předložených žalobkyní na výzvu uzavřena pracovní smlouva žalobkyně se společností na danou pracovní pozici, vykonávala žalobkyně až do 5. 10. 2016, kdy začalo platit povolení k zaměstnání pro žalobkyni od Úřadu práce, pracovní činnost bez povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou jejího výkonu.
16. K tomu soud zdůrazňuje, že řízení o žádosti je řízením návrhovým a bylo na žalobkyni, aby již s podáním žádosti veškeré potřebné doklady předložila. Správnímu orgánu přitom nelze vytknout nedodržení základních zásad správního řízení, neboť poté, kdy zjistil neúplnost žádosti, žalobkyni k doplnění rozhodných dokladů vyzval, stanovil ji k tomu přiměřenou lhůtu, poučil ji o následcích a řízení za tímto účelem přerušil. Správní orgán I. stupně tak jednal v souladu s principem výkonu dobré zprávy. Žalobkyně však přes výzvu smlouvu o výkonu funkce jednatele, ze které by byl zřejmý právní nárok na mzdu uvedenou v potvrzení o příjmu ze závislé činnosti za funkci jednatele, nepředložila, ale doložila doklady, z nichž vyplynulo, že vykonávala v době povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání - účast v právnické osobě pracovní činnost bez povolení Úřadu práce, ačkoli je takové povolení zákonem vyžadováno. Tedy byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona.
17. Důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí se nemohla stát ani skutečnost, že žalobkyně nebyla správním orgánem I. stupně vyslechnuta. Je tomu tak proto, že soud ve shodě se žalovanou považuje za daného skutkového stavu výsledek žalobkyně za nadbytečný a za přílehlavý považuje její poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2007 č. j. 3 As 32/2006-52, podle kterého *„záleží na správním orgánu, v jakém rozsahu bude zjišťovat skutkový stav. Provedení důkazu navrženého účastníkem tak může správní orgán odmítnout, je-li takový důkaz nadbytečný“*. Soud na rozdíl od žalobkyně nepovažuje ve shodě se žalovanou a správním orgánem I. stupně s ohledem na zjištěný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

skutkový stav výsledk za nezbytný, tím spíše, že správní orgány obou stupňů vycházely z dokladů, které žalobkyně sama předložila a které dotazem u jiných správních orgánů ověřily (u PSSZ a Úřadu práce).

18. Soud rovněž nezjistil z obsahu spisového materiálu ani odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, že by správní orgány selektivně přihlížely pouze k podkladům svědčícím v neprospěch vyhovění žádosti, a že by se podklady svědčícími pro vyhovění žádosti nezabývaly, neboť opak je pravdou. Jak bylo předně uvedeno, žalobkyně předložila k žádosti podané dne 15. 10. 2015 neúplné doklady. Správní orgán I. stupně se právem výzvou snažil zjistit skutkový stav tak, aby o něm podle § 3 správního řádu nebyly důvodné pochybnosti, a mohl tak žádost v souladu se zákonem posoudit a rozhodnout o ni. Skutečnost, že žalobkyně na výzvu správního orgánu doložila doklady, ze kterých vyplynula existence jiné závažné překážky k pobytu žalobkyně na území, neznamená, že by snad správní orgány přihlížely pouze k podkladům svědčícím v její neprospěch.
19. Lze tak uzavřít, že správní orgán I. stupně a žalovaná posoudili žádost žalobkyně v souladu se zákonem a námitky uplatněné žalobkyní v prvním žalobním bodu nemohly vést ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí.
20. Nedůvodná je i námitka nezákonného posouzení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. K tomu soud předně uvádí, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců povinnost správnímu orgánu zohlednit při rozhodování dopad do soukromého a rodinného života cizince neukládá, ale činí tak až v odstavci 2 citovaného zákonného ustanovení. Soudu je známa judikatura Nejvyššího správního soudu o přiměřeném přihlédnutí k ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Je tomu tak ovšem za situace, že žalobce v průběhu správního řízení konkrétně a relevantně tvrdí skutečnosti, pro které je třeba přihlédnout k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Tak tomu ale v projednávané věci nebylo. Žalobkyně žádné takové skutečnosti v průběhu správního řízení netvrdila a nečiní tak ostatně ani v podané žalobě. Výsledek žalobkyně k takovým okolnostem soud proto považuje za nadbytečný, stejně tak jako výzvu k vyjádření, které se žalobkyně v podané žalobě domáhá. V rozporu s obsahem rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je pak tvrzení žalobkyně o tom, že tato rozhodnutí neobsahují úvahu o přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a, když obě rozhodnutí se otázkou dopadu do rodinného a soukromého života žalobkyně zabývala a uvedla, že samotná délka pobytu žalobkyně na území České republiky od roku 2008 nezpůsobuje vybudování pevných sociokulturních vazeb k České republice. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů obsahuje ještě další argumentaci k dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně, soud pro stručnost na tomto místě na tam uvedené důvody správních orgánů odkazuje a uzavírá, že ani v tomto ohledu se správní orgány namítaných porušení ustanovení správního řádu ani zákona o pobytu cizinců nedopustily.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Soud z důvodů shora uvedených žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2020

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.